

Nr 264.

Av herr **Andersson, Henrik**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 101 med förslag till lag om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus stadgas i § 18, andra stycket, om rätt för för sjukvården å lasarett eller sjukstuga ansvarig läkare att fordra och mottaga särskild med hänsyn till vårdens art och den vårdades ekonomiska förhållanden skälig ersättning av på halv- eller helenskielt rum vårdad patient därest läkaren ej förbundit sig ombesörja dylik patients vård utan särskild ersättning. Ersättningsbeloppet föreslås utgå efter taxa, som fastställles av medicinalstyrelsen.

Enligt nu gällande bestämmelser äger läkaren själv icke fordra någon ersättning av de å sjukhus intagna patienterna, varjämte han skall tillse att underlydande personal icke heller begär ersättning av sjuka.

Då vederbörande lasarettsdirektioner på grund av de hittills gällande bestämmelserna väl i allmänhet vid lasarettsläkares tillsättande icke gjort något särskilt förbehåll därom, att läkaren ej finge uppbära särskilt arvode av å sjukhus intagna, följer — om 18 § andra stycket i förslaget till lag om vissa av landsting och kommun drivna sjukhus antages i oförändrat skick — att dessa läkare komme att få åtnjuta en förmån, som de vid befattningens sökande ej påräknat.

Häremot vore kanske i och för sig icke så mycket att invända i synnerhet som lasarettsläkarnas fasta löneförmåner anses allmänt ligga i underkant. Övervägande skäl tala dock emot ett sådant system i avsikt att skaffa lasarets- och sjukstugeläkare högre inkomst. Medicinalstyrelsen anser det ock ur alla synpunkter riktigast och lämpligast, att ingen å lasarett intagen patient avfordras betalning utöver legosängsavgiften och att nuvarande bestämmelser bibehållas och efterlevas. Det är endast på grund av antagandet att landstingen icke vore hågade höja lönerna i tillräcklig grad, som medicinalstyrelsen kunde vara med om att lasarettsläkare finge fordra och uppbära särskild ersättning av patienter på halv- och helenskilda rum.

En allmän strävan har ju under de senaste åren gått ut på att avskaffa sportelsystemet och i stället bringa vederbörandes löner i överensstämmelse med rättvisa och billighet. Detta synes mig vara en riktig utveckling. Inom lasaretten synes man emellertid nu vilja införa sådant system. Även om det sker i avsikt att skaffa lasarettsläkaren en fullt berättigad

högre inkomst, måste man fråga sig, om detta icke från statens sida hellre bort ske t. ex. på det sättet, att regeringen på medicinalstyrelsens förslag fastställer lasarettsläkarnas löner. Det synes förnuftigare, att regeringen ålägger landstingen att betala vissa lönebelopp till lasarettsläkarna än att medicinalstyrelsen på grund av de av regeringen nu föreslagna lagbestämmelserna ålägger vissa kategorier patienter, om vars ekonomiska bärkraft man ingenting vet, att med sina extra avgifter bidra till en förbättrad avlöning åt lasarettsläkarna. Helst skulle jag ha sett, att hittillsvarande bestämmelser om förbud för läkare att fordra särskild betalning av patienter utöver legosängsavgiften bibehållits även i fortsättningen. Man hade då i den sjukhuslag, som nu föreslås till antagande, ej behövt legalisera en avlöningsform, om vars olämplighet väl de flesta äro eniga, och som av medicinalstyrelsen uttryckligt förklaras vara endast en tillfällig anordning, som snarast bör försvinna.

För att de landsting, som så önska, må kunna medgiva lasarettsläkare rätt att fordra särskild betalning utöver legosängsavgiften av halv- och helskilda-rumspatienter men å andra sidan förbehålla de landsting, där ej läkaren vid befattningens tillträädande uttryckligen erhållit dylik rätt, vid nu gällande lasarettstadgas bestämmelser i detta hänseende, hemställas,

att riksdagen måtte vidtaga sådan ändring av andra stycket i 18 § av ovan åberopade lagförslag, att lasarettsoch sjukstugeläkare må äga att fordra särskild ersättning av sådana patienter, som i stycket angivas, endast där han av sjukvårdsanstalts ägare erhållit uttrycklig rätt därtill,

samt att vederbörande utskott måtte utforma lagtexten i överensstämmelse härmed.

Stockholm den 6 mars 1928.

H. Andersson.